

benhavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), nu vil jeg rette Spørgmaalet til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) — „om han tror, at Gentofte-Ordrup Sogneraad for at faa en Sporvej, der kunde blive bekvem for Folk, der skulde til Væddeløb — hvilket den for Resten ikke bliver, for Folk kunne slet ikke fra Sporvejen komme derhen uden ad en Omvej —, jeg vil, siger jeg, spørge det ærede Medlem, om han tror, at dette Sogneraad, for at skaffe en saadan Sporvej til Brug for Væddeløbsbanen eller maaske for at bringe disse Grunde der ude til at stige i Pris, vilde gaa hen og slutte Kontrakt med Tuborg-Klampenborg Sporvejselskab om Anlæg af en saadan Sporvej. Og saa vil jeg spørge, om der er noget fornuftigt Menneske, der tror, at Grundejerne langs de Veje, som Sporvejen skal gaa ad, ville afstaa Grunde, for at der kan blive en Sporvej op til Væddeløbsbanen.“

Jeg tror, at det, at man har nogle Grunde, som vinde i Værdi derved, at der bliver Sporvej der forbi, er noget, der i og for sig er en ganske lovlig og ligefrem Ting. Det kan jo være, at der burde betales Værdistigningsskat; saa langt ere vi ikke komne endnu, og de Skatter, der ikke paahvile mig ifølge nogen Lov, har jeg selvfølgelig ikke nogen Lyst til at betale.

Men dette, at der kommer en Sporvej derud, er noget, der ikke har det allermindste med Væddeløbsbanen og endnu langt mindre med Landbrugslotteriet at bestille. Thi, som jeg sagde ved Finanslovens første Behandling: Det er jo en Selvfølge, at hvis Sporvejen blev anlagt for Væddeløbsbanens Skyld, vilde de, der anlagde Sporvejen, have sørget for, at deres Sporvej kunde komme op til Væddeløbsbanen. Og for øvrigt vilde det ogsaa være en temmelig hasarderet Ting, synes det mig, at anlægge en Sporvej, der skulde være baseret paa, jeg ved ikke hvor mange Gange om Aaret, ja, selv om det blev en Gang om Ugen, at køre Væddeløbsgæster fra København ud til denne Væddeløbsbane.

Jeg tror derfor, det ærede Medlem meget godt kunde lade Bladet „Politiken“, som han jo tog i sin Favn og læste et Stykke op af, være alene om denne Sag, som kun ved Forvanskning og Sammenblanding af Ting, der ikke vedkomme hinanden det allermindste, kan blive til det, som det ærede Medlem gerne vilde gøre det til.

Det ærede Medlem for Fredericia (L. Rasmussen) talte fremdeles om „Braaskovgaard“. Jeg skal ikke komme dybere ind

derpaa, jeg tror ved mine Udtalelser tilstrækkelig at have klarlagt mit Standpunkt for dette høje Ting, og at det kun vilde føles som Gentagelser, hvis jeg nu paa ny vilde imødegaa det ærede Medlems Udtalelser. Kun om et enkelt Punkt skal jeg udtale mig. Naar det ærede Medlem sagde, at de stedlige Haandværkere tilbøede-afdøde Køhler at udføre alt Arbejdet og give ham 10,500 Kr. i Fortjeneste, saa vil jeg sige, at jeg har hørt denne Historie før, allerede forrige Sommer. Jeg spurgte den Gang nu afdøde Køhler, hvorledes det forholdt sig dermed, og han sagde, det forholdt sig saaledes, at Haandværkerne slet ikke vilde rette sig efter de Tegninger og Planer, som skulde udføres, og navnlig heller ikke efter den Maade, hvorpaa han vilde have Arbejdet udført; og da han skulde staa til Ansvar derfor, vilde han ikke indlade sig paa dette Arrangement.

Det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) var paa ny inde paa Spørgsmaalet om Biografteatret; han talte om det i Lørdags, han talte om det igen i Dag. Det ærede Medlem læste op af Rigsdagstidenden nogle Ord, som jeg udtalte ved Finanslovens første Behandling, men jeg vil minde det ærede Medlem om, at jeg jo netop, da jeg i Lørdags havde Ordet, udtalte, at ved Finanslovens første Behandling kunde det godt være, at han kunde have nogen Ret til at forstaa mine Udtalelser, som om det var mig, der havde uddelt den paagældende Bevilling. Jeg sagde tillige, hvorfor dette var Tilfældet. Jeg sagde, at det var fordi, at da Bevillingen af Politidirektøren var bortgivet paa min anbefaling, vilde jeg ikke have, at det skulde have Udseende af, at jeg vilde løbe bort fra Ansaret. Derfor tog jeg Ansaret paa mig, som om det var mig selv, der havde uddelt den, og det Ansvar er jeg villig til at paatage mig den Dag i Dag.

Men Forholdet er ikke desto mindre det, at da Bevillingen blev ledig, var det mig, der bestemte, at Bevillingen ikke maatte fornys. Det var paa Grund af Løvejagten, det er rigtigt. Men da Bevillingen var ledig, anbefalede jeg og anmodede Politidirektøren om at give den til dem, der fik den, og hvis Politidirektøren havde vægret sig ved at give dem den, vilde de ikke have faaet den. Saaledes er det virkelige Forhold, og da det derfor er sket paa Grund af min anbefaling, mener jeg fremdeles, at jeg maa staa for det Skrald, der er kommet deraf, og de Skrald, der fremdeles maatte kunne komme deraf. Men det er ikke rigtigt, naar det ærede